

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **Albert Česká republika, s.r.o.**, se sídlem Radlická 520/117, Praha 5, zast. Mgr. Vojtěchem Faltusem, advokátem se sídlem Jungmannova 26/15, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2025, č. j. 31 A 45/2024-75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorát Královéhradecký a Pardubický (správní orgán I. stupně), ze dne 20. 2. 2024, č. j. ČOI 24037/24/2700, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 21. 5. 2024, za což jí byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Přestupek spočíval v informování o slevě z ceny v rozporu s § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele u tří druhů výrobků z kontrolního nákupu. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaná

rozhodnutím ze dne 24. 9. 2024, č. j. ČOI 118600/24/O100/Hl/Št, zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí o odvolání se žalobkyně bránila žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Dospěl především k závěru, že sleva z ceny zboží musí být určena z nejnižší ceny, za kterou je prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Žalobkyně procentuální vyjádření slevy odvodila od jiné referenční ceny, kterou na cenovce nijak nevysvětlila a uvedla ji způsobem, který snižoval pozornost spotřebitele, pokud jde o nejnižší cenu. Shledal proto, že žalobkyně byla sankcionována za existující povinnost a byla naplněna formální stránka přestupku. K námitce nenaplnění materiální stránky přestupku krajský soud uvedl, že se spotřebitel mohl domnívat, že poskytovaná sleva je výhodnější, než ve skutečnosti byla.

[3] Nedůvodnými shledal krajský soud i další námitky. Liberační důvod podle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, naplněn nebyl. Za vynaložení potřebného úsilí za účelem zabránění vzniku přestupku nelze považovat aktivní poptávání na výkladové nejasnosti, ani účast na odborných debatách. Nejednalo se ani o trvající přestupek, neboť každé z posuzovaných jednání žalobkyně, kdy jako prodávající neinformovala spotřebitele o nejnižší ceně v souladu s § 12a zákona o ochraně spotřebitele, bylo jednorázovým úkonem, u kterého není rozhodné, zda je protiprávní stav udržován. Výše pokuty je podle krajského soudu přiměřená a odpovídající okolnostem případu. Bylo také přihlédnuto k souběžně vedeným řízením za aplikace absorpční zásady. K požadavku žalobkyně na provedení důkazu ve formě průzkumu veřejného mínění týkajícího se názoru spotřebitelů na cenovou politiku prodejce krajský soud uvedl, že jednoznačný výklad zákona nemůže být zpochybněn názory jednotlivých spotřebitelů. Nepřisvědčil ani námitce, že měla být spojena všechna související řízení vedená i jinými místně příslušnými správními orgány. Vedení samostatných řízení totiž nelze považovat za procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud shledal napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněné a nepřistoupil k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU, neboť jeho závěry vyslovené v rozsudku ve věci C-330/23, *Aldi Süd*, jsou jednoznačné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Rozhodnutí krajského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností, a to s odkazem na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s.

[5] **Stěžovatelka** má za to, že uvedla informaci o nejnižší ceně v souladu s § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Právní posouzení soudu je v této otázce nesprávné. Rozsudek neodůvodňuje, proč by primární referenční hodnotou pro vyjádření slev měla být pouze nejnižší cena, jestliže účelu právní úpravy je dosaženo i použitím jiné hodnoty. Stěžovatelka se nedopustila přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele, protože splnila povinnost dle § 12a tohoto zákona. Není tak naplněna formální stránka přestupku. Není naplněna ani materiální stránka. Nezávislý zákaznický průzkum dokládá, že slevová komunikace stěžovatelky je pro spotřebitele srozumitelná. Napadené rozhodnutí v této části neodůvodňuje, proč je nepoužití nejnižší ceny jako výchozí referenční hodnoty společensky škodlivé.

pokračování

[6] I kdyby se stěžovatelka dopustila přestupku, byla by odpovědnosti za přestupek zproštěna, protože v době, kdy musela nastavit slevovou komunikaci, neexistoval žádný bližší postup „správného“ nastavení, přestože jej stěžovatelka u žalované opakovaně poptávala. Dostupným návodem bylo pouze doslovné znění zákona, které stěžovatelka respektuje. Vynaložila tedy veškeré úsilí, které po ní bylo možno požadovat, aby porušení § 12a zákona o ochraně spotřebitele zabránila. Právní posouzení krajského soudu je v této otázce nesprávné. Napadené rozhodnutí je dále v této části nepřezkoumatelné, jelikož krajský soud nezdůvodnil, proč nelze aktivitu stěžovatelky považovat za vynaložení potřebného úsilí mající za následek zproštění odpovědnosti za přestupek. Součástí správního spisu také není žádný záznam o tom, že by stěžovatelka měla od žalované informace k výkladu § 12a zákona o ochraně spotřebitele již v průběhu legislativního procesu, na čemž krajský soud založil své posouzení této otázky. I kdyby se stěžovatelka dopustila přestupku, jednalo by se o trvalý přestupek projednávaný v jednom řízení. Případně mělo být o veškerých přestupcích vedeno společné řízení. Posuzování možného porušení § 12a zákona o ochraně spotřebitele totožným jednáním, které je důsledkem centrálně nastavené slevové komunikace stěžovatelky, v mnoha samostatných řízeních porušuje zásadu *ne bis in idem* a absorpční zásadu. Právní posouzení krajského soudu je v této otázce nesprávné a současně je napadený rozsudek v této části nepřezkoumatelný, protože dostatečně neodůvodnil, proč neměla být aplikována zásada absorpce. Závěrem stěžovatelka namítala, že uložená pokuta je s ohledem na výše uvedené zjevně nepřiměřeně vysoká a měla být soudem snížena.

[7] **Žalovaná** ve vyjádření ke kasační stížnosti podpořila závěry krajského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Odkazuje na rozsudek ve věci *Aldi Süd*, podle kterého platí, že sleva z ceny má být odvozena z nejnižší ceny. Ke splnění zákonné povinnosti je nutné, aby bylo uváděné procentuální vyjádření slevy odvozeno od nejnižší ceny a případná další jiná referenční cena byla řádně vysvětlena a nebyla uvedena způsobem, který by byl pro spotřebitele matoucí. Spotřebitel mohl slevu vyhodnotit jako výhodnější, než ve skutečnosti byla. Nadto se v některých případech o slevu ve skutečnosti ani nejednalo. Byla naplněna formální i materiální stránka přestupku. Žalovaná také v napadeném rozhodnutí specifikovala podněty spotřebitelů, kteří stěžovatelce vytýkali nesprávné informování o slevě. Žalovaná nesouhlasí ani s námitkou, že se stěžovatelka nemohla připravit na novou právní úpravu. Žalovaná poskytovala součinnost před nabytím účinnosti dané právní úpravy i poté a vysvětlila, jak bude na danou zákonnou povinnost nahlížet.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkově i právně obdobnými věcmi se zabýval například již v rozsudcích ze dne 13. 11. 2025, č. j. 10 As 260/2024-95, ze dne 20. 11. 2025,

č. j. 6 As 36/2025-44, či ze dne 28. 11. 2025, č. j. 7 As 50/2025-46, jimiž zamítl kasační stížnosti téže stěžovatelky. S argumentací uvedenou v citovaných rozsudcích se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a neshledal důvod se od ní odchýlovat.

[11] I v nyní projednávané věci se tedy Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze posuzovat také jeho zákonnost. Z napadeného rozsudku je nicméně zřejmé, jaké skutečnosti považoval krajský soud za rozhodné a jakými úvahami se řídil. Krajský soud se náležitě vypořádal s žalobními body a srozumitelně vysvětlil, v čem konkrétně shledává porušení povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Objasnil i skutečnost, že prodávající jsou povinni uvést nejnižší cenu za posledních 30 dnů tak, aby průměrný spotřebitel byl schopný jasně a srozumitelně zjistit skutečnou slevu z ceny. S odkazem na ustálenou judikaturu odůvodnil naplnění formální i materiální stránky přestupku a také to, proč nelze nyní posuzovaný přestupek považovat za přestupek trvajících. Také důvody, proč se stěžovatelka nezprostila odpovědnosti, vyjádřil krajský soud dostatečně podrobně a srozumitelně (viz bod 56 jeho rozsudku). Stěžovatelka se rovněž mylí ohledně námitky, že se krajský soud nedostatečně zabýval zásadou absorpce. Obecně totiž platí, že krajské soudy nejsou povinny vypořádat každou dílčí námitku a nemusí výslovně reagovat na každé tvrzení, postaví-li své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační body žaloby (nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nebo rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, a ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019-41). Z napadeného rozsudku je přitom dostatečně seznatelné, proč krajský soud nepovažoval za nezákonné to, že správní orgány nepřistoupily ke společnému řízení, přestože slevová komunikace byla nastavena centrálně, a na základě jakých důvodů dospěl krajský soud k závěru, že nebyla porušena zásada *ne bis in idem* nebo zásada absorpce.

[12] V nyní posuzované věci byla stěžovatelka shledána vinnou z přestupků podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele pro porušení § 12a odst. 1 písm. a) stejného zákona, neboť neinformovala spotřebitele pravdivě o nejnižší ceně výrobků, nabízených k prodeji ve slevě, za kterou je jako prodávající nabízela a prodávala v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Stěžovatelka namítá, že splnila povinnost stanovenou v § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť informaci o nejnižší ceně za posledních 30 dnů na slevovém štítku uváděla. Z tohoto zákonného ustanovení přitom podle ní nevyplývá jiná povinnost, např. způsob, jakým má být tento údaj na slevovém štítku uveden. Krajský soud proto dospěl k nesprávnému závěru, když uzavřel, že stěžovatelka naplnila formální stránku přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele.

[13] Z jazykového znění § 12a písm. a) zákona o ochraně spotřebitele skutečně na první pohled plyne pouze to, že informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy. K tomu ale Nejvyšší správní soud připomíná, že jazykový výklad je jen prvotním východiskem pro poznání smyslu právního pravidla. Je proto nutné zkoumat další souvislosti spojené s přijetím tohoto ustanovení a také cíle, kterého chtěl zákonodárce prostřednictvím nově stanovené povinnosti dosáhnout.

pokračování

[14] Krajský soud správně upozornil, že povinnost uvádět nejnižší cenu za posledních 30 dnů byla do zákona o ochraně spotřebitele přijata jak v souvislosti s dlouhodobě zavedenou obchodní praxí spočívající v uvádění tzv. falešných slev, tak ve spojení s plněním povinností vyplývajících z unijního práva. Prostřednictvím § 12a tak byl do českého právního řádu implementován čl. 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. 2. 1998, o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. 11. 2019. Hlavním cílem pozměňující směrnice je pak především transparentní nastavení slevové komunikace se spotřebiteli tak, aby bylo zřejmé, jaká je skutečná sleva z ceny. Čl. 6a směrnice 98/6/ES tedy směřuje ke zlepšení informovanosti spotřebitelů a usnadnění porovnávání prodejních cen jednotlivých výrobků nabízených prodávajícími tak, aby spotřebitelé mohli učinit kvalifikované rozhodnutí, zda si zboží koupí, či nikoli. Stejný závěr ostatně vyplývá z rozsudku *Aldi Süd*, podle kterého platí, že „*prodejní cena zboží nabízeného spotřebitelům musí být jednoznačná, snadno rozpoznatelná a dobře čitelná, aby byla uvedena informace přesná, transparentní a jednoznačná.*“ Uvedené povinnosti však stěžovatelka nedostála. Na slevových štítcích sice informaci o nejnižší ceně za posledních 30 dnů uvedla, označila ji však způsobem, který mohl spotřebitele uvést omyl o skutečné slevě z ceny. Údaj o nejnižší ceně totiž uvedla až na samotném dolním okraji slevového štítku, drobným písmem a spojila jej s šipkou směřující dolů, přestože u některých nabízených produktů byla nejnižší cena za posledních 30 dnů nižší než konečná zlevněná cena nabízeného výrobku. Krajskému soudu proto nelze vytknout ani posouzení věci z hlediska průměrného spotřebitele, pro kterého je klíčové, aby poskytované informace o slevě byly srozumitelné, transparentní, věrohodné, a současně aby nezkreslovaly jeho vnímání slevové výhody. Tyto závěry jsou logické a nevyžadují pořízení specifických podkladů, jako jsou například stížnosti konkrétních spotřebitelů, kteří byli uvedeni v omyl (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2014, č. j. 2 As 127/2012-43).

[15] Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani potud, že její jednání nenaplnňuje materiální stránku přestupku, neboť není společensky škodlivé. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud s odkazem na ustálenou judikaturu správně dovodil, že jednání, které naplňuje formální znaky, které jsou zákonem označeny za přestupek, naplňují běžně též materiální stránku přestupku, neboť porušují či ohrožují určitý zájem společnosti. K formálním znakům přestupku sice mohou přistoupit další okolnosti, které ohrožení či porušení chráněného zájmu vylučují a v jejichž důsledku není naplněna materiální stránka přestupku, podle ustálené judikatury ale představují pouze výjimečné situace. V obvyklých situacích tedy materiální stránka přestupku naplněna bude, jen ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude (rozsudky NSS ze dne 18. 8. 2022, č. j. 10 As 410/2021-37, a ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS). Žalovaná i krajský soud přitom náležitě odůvodnily, v čem shledávají naplnění materiální stránky přestupku, zejména s ohledem na nevhodné nastavení slevové komunikace se spotřebiteli a zastření skutečné slevové výhody. K tvrzení, že žalovaná zahájila kontrolu z úřední činnosti, nikoli na podnět spotřebitelů, Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedená námitka nemění nic na naplnění materiální stránky přestupku.

[16] Stěžovatelce nelze přisvědčit ani co do námitky, že vynaložila veškeré úsilí k tomu, aby se přestupku nedopustila, a proto měla být odpovědnosti zproštěna. Stěžovatelka tvrdí, že se na žalovanou obrátila se žádostí o objasnění povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele, žalovaná prý ale náležitou součinnost neposkytla. Ze spisového materiálu se

však podává, že žalovaná před nabytím účinnosti novely zákona o ochraně spotřebitele poskytla nadstandardní součinnost, když odpověděla na různé otázky týkající se výkladu § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Odkázala rovněž na sdělení Komise ze dne 29. 12. 2021, Pokyny k výkladu a uplatnění článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitele při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli, a upozornila, že z těchto pokynů bude při výkladu nové povinnosti vycházet. Zástupci žalované se rovněž účastnili různých kulatých stolů, kde vyjádřili, jakým způsobem bude plnění povinností posuzováno.

[17] Krajský soud nepochybil ani při posuzování námitky nesprávného výkladu absorpční zásady nebo hodnocení, zda přešůpek podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele nepředstavuje přešůpek trvající. Stěžovatelka byla shledána vinnou z přešůpku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele. S ohledem na několik sbíhajících se přešůpků přistoupil správní orgán I. stupně k aplikaci absorpční zásady a uložil stěžovateli pokutu ve výši 25 000 Kč.

[18] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedený postup je v souladu s účinnou právní úpravou zákona o přešůpcích i judikaturou tohoto soudu. Podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přešůpky platí, že *za dva nebo více přešůpků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přešůpek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přešůpek nejzávažnější, a podle § 88 odst. 1 stejného zákona, pokud se podezřelý dopustil více přešůpků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.* Ve společném řízení je tak třeba projednat přešůpky téhož obviněného, pokud je k jejich projednání věcně a místně příslušný jeden správní orgán (rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2025, č. j. 5 As 4/2025-33). Podle § 1 odst. 3 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, byly zřízeny inspektoráty mající územní působnost pro jednotlivé kraje, které rozhodují o zjištěném porušení zákona ve své územní působnosti. Na posuzování porušení zákonem stanovených povinností s ohledem na územní působnost správních orgánů proto nemění nic ani skutečnost, že stěžovatelka nastavila slevovou komunikaci centrálně. Jelikož jednotlivé inspektoráty žalované rozhodují o přešůpcích v rámci své územní působnosti, nelze se dovolávat ani porušení zásady *ne bis in idem* (zákaz dvojího trestání) v případě, kdy bylo zahájeno další správní řízení o porušení povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele poté, co již byla stěžovatelka shledána vinnou z porušení stejné povinnosti jiným inspektorátem žalované.

[19] Aplikaci zásady absorpce se v obdobné věci zabýval rovněž rozšířený senát NSS, který v rozsudku ze dne 9. 10. 2025, č. j. 5 As 98/2022-51, dospěl k závěru, že u *přešůpků, které byly spáchány po zahájení řízení o jiném přešůpku, se ve vztahu k tomuto jinému přešůpku neuplatní pravidla pro ukládání úhrnného trestu vyjádřená v § 41 zákona o odpovědnosti za přešůpky, neboť o nich spolu s tímto jiným přešůpkem nelze dle § 88 odst. 3 tohoto zákona vést společné řízení, ani pokud se jejich skutková podstata týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný též správní orgán.* Lze proto uzavřít, že krajský soud nepochybil, když dospěl k závěru, že v nynější věci nebyla porušena zásada absorpce ani zásada *ne bis in idem*.

pokračování

[20] Důvodná není ani námitka, že z s ohledem na centrální nastavení slevové komunikace měl být přestupek posouzen jako trvalý. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že skutek je vymezen datem, kdy bylo protiprávní jednání zjištěno, identifikací provozovny stěžovatelky, ve které bylo zjištěno, popisem konkrétního zboží, kterého se přestupek týkal, a popisem cenových údajů a údajů o poskytnuté slevě. Konkrétní kontrolní zjištění po skutkové stránce nebyla stěžovatelkou nijak napadána ani zpochybňována. Postihované jednání tak spočívá v tom, že stěžovatelka ve vytýkaných případech poskytla spotřebiteli informaci o slevě z ceny výrobku v rozporu s § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Krajský soud proto dospěl ke správnému závěru, že jednání stěžovatelky, kterým došlo k porušení § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, nelze označit za trvalý přestupek ve smyslu § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky. K tomu lze dodat, že se stěžovatelka ve smyslu § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky ve skutečnosti dovolává přísnějšího posouzení povahy a závažnosti spáchaného přestupku, což v daném případě nedává smysl. Podle § 38 písm. f) téhož zákona totiž správní orgán při hodnocení závažnosti přestupku přihlíží rovněž k délce doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním.

[21] Nejvyšší správní soud konečně nepřisvědčil ani námitce týkající se nepřiměřené výše uložené pokuty. Ukládání sankcí za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení, tedy zákonem stanovené možnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive ve výběru některého ze způsobů rozhodnutí umožněného zákonem (rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 35/2023-75, a ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 As 261/2024-64). Úlohou soudu tedy není hledání optimální výše sankce, ale její korekce v případě, kdy sankce zjevně neodpovídá zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlivosti trestu. Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že k moderaci je nutné přistupovat spíše zdrženlivě a aktivovat ji až v případech zjevné nepřiměřenosti (rozsudek NSS ze dne 17. 5. 2024, č. j. 7 As 18/2024-68). O takový případ se však v nyní posuzované věci nejedná. Krajský soud totiž náležitě vysvětlil, proč nepřistoupil k moderaci, přičemž poukázal na skutečnosti, které vzala žalovaná za rozhodné při snížení pokuty, a dospěl k závěru, že pokuta uložená žalovanou není zjevně nepřiměřená. Jelikož stěžovatelka netvrdí žádné konkrétní rozhodné skutečnosti, pro které by bylo možné označit pokutu za zjevně nepřiměřenou, neshledal Nejvyšší správní soud žádný důvod se od tohoto závěru krajského soudu odchýlit. Pro úplnost lze dodat, že pokuta byla uložena ve spodní hranici sazby, kterou je možné podle § 24 odst. 19 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele uložit.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu